

ALLERZIELEN

TOT DE DOOD ONS SCHEIDT

Vanmorgen kwam ik plotseling tot de conclusie dat bovengenoemd gezegde niet klopt. Het is vreemd maar zonder iets te doen verschijnt nu mijn bestand over de MAN-Vrouw waarmee ik bezig ben. Ja Nientje is uitgeschreven uit het register der levenden. Er resten nog herinneringen als foto's, toespraken, een overlijdensadvertentie. De persoon die overblijft heeft daardoor het recht en de mogelijkheid een nieuw leven te beginnen. Een soort vrijbrief.

Ik ben tot een andere conclusie gekomen. In plaats van afscheid genomen te hebben is er met mij en Leonie iets anders aan de hand. Onze liefde heeft iets onsterfelijks, het groeit door de dood heen, de roos wordt steeds roder en geeft meer en meer licht, terwijl er ook veel treurnis is. De roos die straalt en huilt tegelijkertijd.

Maria Roosen legt een glazen bol voor me

Ik droomde over Leonie en hoe ik haar kan eren. Plots wist ik het.

In mijn geest riep ik Maria Roosen aan. Zij creëert glazen bollen die ze aaneenrijgt. Ik zat met Leonie in een grote ruimte met ramen die te hoog zaten om erdoor te kijken. Maria wist de oplossing. Zij legde een bol die zo groot was dat muren en ramen bezweken. De bol maakt zich los van de wereld. Een bol geeft de totaliteit van het leven weer. De bol lijkt leeg voor de mens maar is juist totale Volheid, Leegte is Leven is Liefde. De grote bol kan zichzelf vermenigvuldigen en zo rijgt hij de ene bol na de andere aan elkaar die zo licht zijn dat ze opstijgen. Leonie en ik verhuizen van de ene bol naar de andere. Ik ga mee met haar om haar te begeleiden naar de hemel. Alle bollen achter ons geven licht en aan de top zit een rode roos. Het hele heelal achter ons schittert. De mensen beneden zien het en vragen zich verwondert af wat er aan de hand is, duizenden, nee miljoenen mensen op de aarde zien dat er iets groots gebeurt. In hun groeit ook een verlangen op te stijgen en mee te reizen. Maar nee ze mogen niet, ze zijn niet klaar hier. Miljoenen bollen zijn nodig om de hemel te bereiken. We zijn al kilometers hoog als plots de engelen van de in Ierland wonende Lorna Byrne ons komen begeleiden. Hoe hoger we komen hoe meer engelen er zijn om ons te begeleiden en ze zingen de mooiste liederen, muziek en liederen zo mooi, zelfs Bach en Grieg kunnen er niet aan tippen.

We naderen nu de hel, die we zo gauw mogelijk voorbij willen, maar toch draaien we met alle bollen om de hel heen om de mensen die daar uitgeteerd zitten hoop te geven. We zien duidelijk dat een lichte warmtebron in hun lichamen begint te gloeien. We reizen verder, achter ons zien we duizenden bollen die licht geven en de roos dragen. We passeren ook de louteringsberg waar Dante het over heeft en ook die mensen geven wij licht en warmte. We zijn niet zover meer van de hemel, God wuift ons al toe, de aartsengelen Gabriël, Rafaël en Uriël aan zijn zijde. Ze zijn verwonderd en verrukt dat er een gebedssnoer van duizenden kilometers is gemaakt die licht uitstralen en rode rozen dragen.

Ik hoef God niets uit te leggen, hij weet wel dat ook wij kleine zondaars zijn, maar tegen deze pracht bezwijkt hij en laat hij ons de hemel zien, die van een grootsheid is waarbij ieder woord te kort schiet.

Maar God zei me wel dat ik de weg terug moest via de bollen om overal te vertellen dat Nientje veilig is aangekomen. God zei 'Henk jij moet terug om je boek af te maken en een tentoonstelling te organiseren' en vooral om te vertellen dat de vrouw een geschenk is, dat ze de bron van het leven is, eigenmachtig en dat dezelfde mogelijkheden heeft als de man. God en de aartsengelen, Maria en Jezus vertelden me ook dat iedereen, man, vrouw, homo, lesbisch en queer er mogen zijn. De schepping is allesomvattend!